

[Mads Eg Damgaard.]

teter et blåt stempel, som de kun for sjældent fortjener? Hvis det samtidig er sådan, som mange mener, at nogle unge relativt let kan opnå en attest, der sikrer dem socialhjælp og gør det overflødig at arbejde, så er det offentlige fremme med en støtte, der ligesom driver svage sjæle i en retning, som ingen kan ønske.

Imidlertid må man sige, at uanset hvor mange misbrug der eventuelt finder sted, må vi alle være interesseret i at få forholdene belyst, og jeg håber derfor, at ministeren vil understrege nødvendigheden af, at der holdes den rette kontrol, så de rigtige får den støtte, som vi vil og må betale. Måske ligger der også en vanskelighed i det forhold, at da vore sociale love blev skrevet, kendte man ikke så meget til det, der hedder narkotikaproblemer, pro forma-separationer m. v.

Socialministeren (Nathalie Lind): Det spørgsmål, hr. Mads Eg Damgaard har stillet mig, er efter sin ordlyd meget vidtgående, og efter de ting, der blev inddraget i dag, er det endnu mere vidtgående. Men jeg forstår alligevel af motiveringen for spørgsmålet, at det bl. a. er de unge, der, som det hedder, i dagtimerne holder til bestemte tider i hovedstaden, tilsyneladende uden lønnet beskæftigelse, som spørgeren har i tankerne.

Det har fra tid til anden været hævdet, navnlig når man har diskuteret narkotikaproblemerne, at de unge uden videre kan henvende sig på socialkontoret og få underholdshjælp i stedet for at tage arbejde. Sådan forholder det sig ikke i virkeligheden. Man søger gennemført tilstrækkelig kontrol med, at offentlige ydelser ikke udbetales til mennesker, der ikke er berettiget til dem.

Hvis det er unge under 18 år, kan der efter loven om offentlig forsorg ikke udbetales dem hjælp, for de betragtes ikke som selvstændige i forsørgelsesmæssig henseende. Der kan heller ikke efter børneforsorgsloven være tale om at yde unge under 18 år underholdshjælp.

Derimod betragtes mennesker over 18 år i forsørgelsesmæssig henseende som selvstændige, og de har mulighed for at få underholdshjælp efter loven om offentlig forsorg, hvis lovens almindelige betingelser er op-

fyldt. En af disse betingelser er, at der ikke kan anvises ansøgeren arbejde. Det vil derfor være umuligt, i hvert fald igennem længere tid, at opnå hjælp fra det offentlige, medmindre man ikke er i stand til at arbejde. En af årsagerne til dette kan være, at man er skadet som følge af narkotikamisbrug. Hvis det er tilfældet og det dokumenteres med en lægeerklæring, vil man ikke kunne nægte at hjælpe, men man har det i sin hånd at kunne bestemme, på hvilken måde hjælpen skal ydes, om det skal være kontant hjælp eller det skal være i form af behandling. Det er efter forsorgsloven en betingelse for at yde hjælp til langvarigt syge, at der foreligger længere tids uarbejdsdygtighed, og at de lægelige anvisninger, der gives for behandlingen, følges.

Der er efter revalideringsloven en mulighed for at yde økonomisk hjælp i forbindelse med revalideringsforanstaltninger, men det er en forudsætning, at de, der får hjælpen, er under revalidering, altså er under behandling.

For til sidst at afrunde billedet af de forskellige muligheder for offentlige ydelser kan jeg yderligere nævne, at unge stofmisbrugere, der er under behandling, ikke kan få tilkendt invalidepension. Jeg har af og til mødt den opfattelse, at det kunne de. Det kan de ikke, for det er bl. a. en betingelse, at der er tale om en varig nedsættelse af erhvervsevnen. Forholdet er jo det, at efter vor sociale lovgivning ligger skønnet om, hvorvidt lovgivningens betingelser for hjælp er opfyldt, hos de stedlige sociale myndigheder. Nu blev der nævnt det spørgsmål, at man kunne få hjælp på grundlag af en attest. De sociale myndigheder må i disse sager som i andre støtte sig til lægers bistand. Hr. Mads Eg Damgaard nævner, at nogle af dem, der får hjælp, efter folks indtryk ikke er uarbejdsdygtige. Man kan måske få det indtryk. Vi kan ikke fra ministeriets side vurdere forholdet; det må socialkontorerne gøre, men de må også gå ud fra de sagkyndige udtalelser, der foreligger om dette spørgsmål, og kan ikke forlade sig på et almindeligt indtryk. Jeg mener ikke, at der er nogen grund til at tro, at de mennesker udi kommunerne, der skal udøve skønnet, ikke føler deres ansvar for, at afgørelserne bliver rigtige. Det er da muligt, at et skøn i ganske